

hoc Concilio eruditorum opinio, exploratum tamen est, tribus annis ab eodem Concilio, Bracaram simul, et Lucum fuisse Metropoles, id quod evincitur ex Præf. ad Syn. Bracar. II an. 572. *Quum Galliciæ Provinciæ Episcopi tam ex Bracarensi, quam ex Lucensi Synodo cum suis Metropolitanis.... convenissent:* quin et in purioribus fortassis Codicibus subscribunt, primo, *Martinus Bracarensis Metropolitanæ* cum suis Suffraganeis, dein *Nitigis Lucensis Metropolitanæ Ecclesiæ* cum ejus iidem Suffraganeis.

Quænam fuerit sæculo IX hujus Gallaiciæ Provinciæ Metropolis, ambigua sane res est, et prorsus obscura. Ovetum fuisse putabimus, si fides adhibenda est Roderico Archiepiscopo Toletano; quippe qui *Lib. 4. De rebus Hispaniæ cap. 18* refert, Joannis VIII mandato collectum esse Concilium Ovetense, ut Ecclesia hæc Metropolitanica decoraretur dignitate, id quod innuit quoque Callixtus II in quodam Rescripto an. 1122 apud Sandoval. Et sane in Actis præf. Syn. Ovetens. §. 5. Bracara simul, et Lucus Ovetensi Salvatoris Ecclesiæ subjectæ decernuntur. At si credimus Catalogo Emilianensi, quem Florezius suæ inseruit *Hisp. Sacræ Tom. 4 Tract. 3 cap. 6 num. 346*, exaratum an. 883 existimans, sola Bracara in Gallæcia Metropolitanico potiebatur honore.

At undecimo sæculo, in quo nullum jam vestigium aparet Metropolitanici honoris Oveti tributi, immo Ovetensis Episcopus sola Episcopi dictione decoratus legitur in Exord. Conc. Cojacen. an. 1050; inter alios forsitan disceptabatur, ita ut *Vimarius Episcopus Lucensis* Metropolitanæ titulo insignitus subscribat Syn. Compostellanæ an. 1056, et *Didacus Archiepiscopus Jacobensis*, id est Compostellanus, Conc. Ovetensi an. 1115; quin et in Catalogis à Florezio editis, ubi supra *Cap. 7* nunc Gallicianus Metropolitæ, *Archiepiscopus Emeritensis, vel Compostellanus*, nunc *Archiepiscopus Emeritensis, Compostellanus* dicitur, donec tandem Callixtus II an. 1120 Metropolitanicam dignitatem Compostellano adjudicandam decrevit, primusque institutus est Archiepiscopus Didacus Gelmirez, ut adparet ex Bulla, quam Florezius exhibet *Tom. 20*. Unde amissa penitus à Lucensibus antiqua prærogativa, et Bracara alterius Regis subjecta ditioni, una inter Gallaicos Metropolis Ecclesiastica Compostella est.

In Tarraconensi tres aliæ constitutæ sunt Metropoles, Valentina ab Innocentio VIII an. 1292, primusque electus Archiepiscopus Rodericus à Borgia, qui deinde ejusdem Innocentii in Sede Romana fuit Successor. Cæsaraugustana à Joanne XXII, et in Syn. Cæsaraugust. an. 1518 sub Petro de Luna confirmata, Burgensis à Gregorio XIII 22 Octob. an. 1574.

In Bætica quoque secunda erecta est Metropolis, Granatensis videlicet ab Alexandro VI, primusque electus Archiepiscopus Ferdinandus à Talavera, charitate, et rerum gerendarum scientia clarissimus.

Unde quum Majoricensium Ecclesia Valentini facta fuerit Suffraganea, et Narbonensis Provincia inter Galliarum Regis ditiones jamdiu enumeretur, octo exstant hodie in Hispania Metropolitæ, scilicet Toletanus in Castella Nova, Hispalensis in Bætica, Compostellanus in Gallæcia, Granatensis in Granatensi Regno, Burgensis in Castella Veteri, Tarraconensis in Catalaunia, Cæsaraugustanus in Aragonia, Valentinus in Valentia: binique Episcopatus exempti, Ovetensis videlicet, ejus exemptio à Metropolitanica dignitate quondam illi tributa forte provenit, et Legionensis ex privilegio, ut ferunt, Lucii Papæ. Videsis *Ægii Gum Gonzalez Theatr. Eccl. Legion.*

Episcopi igitur, qui Metropolitanis subsunt, vocantur *Suffraganei*, hoc est *Auxiliares: cap. 11 de Electione*. Qui licet olim decem minimum esse deberent, tamen usu receptum est, ut etiam longe minores numero esse pos-

sint. Apud nos, licet olim Metropolitanæ plus decem sub se haberent Suffraganeos, non ita Bracarensis et Lucensis post peractam à Concilio divisionem, quidquid sit de hoc Concilio Lucensi. Bætica enim, Gallaica, et Narbonensis sæculo IX decem minus præfuerunt Suffraganeis. V. Catalog. Emilian. apud Florez. *ubi supra*. Quantum ad hodiernam spectat divisionem, sola Compostellana duodecim habet Suffraganeos; cæterarum vero nulla decem.)

Hæc Selvagii Adnotat.—En quomodo Concordatum an. 1851 dioceses, de quæis sermo in adit. ad sect. 1 tit. 2 hujus libri, per provincias distribuit:

Art. 6. Prædictarum Diocesium distributio, quod ad cujusque subjectionem suis Metropolitanis attinet, erit quæ sequitur.

• Assignabuntur in suffraganeas Metropolitanæ Burgensi, Ecclesiæ Calaguritana seu Lucroniensis, Legionensis, Oxomiensis, Palentina, Santanderiensis et Victoriensis.

• Compostellanæ, Auriensis, Lucensis, Mindoniensis, Ovetensis et Tudensis.

• Cæsaraugustanæ, Jacensis, Oscensis, Pampilonensis, Terulensis et Tirassonensis.

• Granatensi, Almeriensis, Carthaginiensis, seu Murciensis, Gienensis, Guadicensis et Malacitana.

• Hispalensi, Canariensis, Cordubensis, Gaditana et Pacensis.

• Tarraconensi, Barcinonensi, Gerundensis, Illerdensis, Dertusensis, Urgellensis et Vicensis.

• Toletanæ, Cauriensis, Cluniensis, Conchensis, Matritensis, Placentina et Seguntina.

• Valentiniæ, Majoricensis, Minoricensis, Oriolensis, seu Aloniensis, et Segobricensis seu Castilionensis.

• Vallisoletanæ, Abulensis, Asturiensis, Salmaticensis, Segoviensis et Zamorensis.

Art. 7. Novi fines et peculiaris earundem diocesium circumscriptione, quo citius fieri possit, ac servatis servandis, per Apostolicam Sedem statuentur, quamobrem Summus Pontifex suo et ejusdem Sedis apud Majestatem Catholicæ Nuntio necessarias facultates delegabit ad opus, collatis cum Regio Gubernio consiliis perficiendum.

Art. 8. Singuli Episcopi, et quibus præsent, Ecclesiæ canonicam suis Metropolitanis subjectionem præferent; ac proinde privilegium exemptionis, quo episcopatus Legionensis et Ovetensis pridem gaudebant, cessabit.

Vallisoletana Ecclesia nondum in metropolitanam erecta est; nec in executionem perlata statuta istic nova provincialium distributio. Solummodo tenet præscripta Legioni et Oveti sedium Archiepiscopis Burgensi et, Compostellano submissio, vi Reg. Decreti cum Apost. Nuntii adsensu lati die 17 Octobris ejusd. anni., art. 4.

40. Metropolitæ jurisdictionem habet in omnes suæ provinciæ Episcopos, quos Suffraganeos vocat. Quare supplet eorum negligentiam (1), eosque vocat ad synodum provinciale (2), inquit in absentiam, atque ad residendum compellit (3), negligentibus ad officium cogit, jus dicit inter eos, qui à Suffraganeorum judicio ad se provocant (4), denique in tota provincia Crucem præfert, insigne jurisdictionis suæ (5).

(1) Synodus VII in can. *Cum simus c. 9 qu. 3.* Concilium Lateranense III can. 8 apud Labbæum tom. 13 col. 421, cap. *Licet de Supplen. neglig. prælat. cap. 7 de Offic. ordin.*, Conc. Trident. *sess. 24 cap. 20 de Reform.*

(2) *Can. 6 dist. 18.*, Conc. Trident. *sess. 24 cap. 2 de Reform.* Syn. *Tarrac. can. 6. et Bracar. 1. cap. 6.*

(3) Conc. Trident. *sess. 25 cap. 1 de Reform.*, Pius IV in *Bulla de salute gregis 12 pag. 56 tom. 4 par. 2 Bullar.ii.* Hodie tamen Episcopi sine venia Summi Pontificis à suis Ecclesiis abesse non possunt. Benedictus XIV in *Const. Ad universæ 18 de Residen. episc. tom. 2 ejus Bullar. pag. 73 ed. Rom. 1754.*

(4) *Cap. 11 de offic. judic. ordin., cap. 3 de Appellat. in 6.* Videnda tamen ea de re est *Constitutio ad militantis 48*, itemque *Constitutio Romanæ Curie 115*, Benedicti XIV in *ejus Bullar. tom. 1 pag. 81 et 285*, ubi certus est definitus appellationum modus, ne quid ex iis damni oriatur.

(5) *Clement. Archiepiscopo de privil.*

41. Majores tamen causæ criminales Episcoporum, in quibus de eorum depositione agitur, ad iudicium pertinent Romani Pontificis (1), minores ad Concilium provinciale (2). Olim Metropolitanæ lustrare etiam poterant dioceses Suffraganeorum suorum (3), nunc non possunt, nisi causa in provinciali synodo cognita, et probata sit (4). Atque hæc quidem omnia pertinent ad præfecturam, et eminentiora jura, quæ supra Episcopos insunt in Patriarchis, et Metropolitanis. Nam ipsi habent etiam in diocesi sua jura Episcopalia, quæ sibi cum reliquis Episcopis communia sunt.

(1) Vetus est, sed jam à multis explosa, atque ejecta calumnia, quod falsæ decretales Isidori majores criminales Episcoporum causas Romani Pontificis iudicio servaverint. Hæc cantilena est hæreticorum, atque eorum omnium, quorum in Sede Apostolicam insigne odium est; hoc nobis præter ceteros objiciunt Febronius, et Eybelius, et hoc item Institutionibus non multis ab hinc annis editis Cavallarius *par. 1 cap. 8 §. 4.* Sed quæ magis frigida, et jejuna calumnia excogitari potest, cum exploratissimum sit, illudque etiam fateatur Blondellus, homo videlicet è numero hæreticorum, Isidorianas decretales nullum novum jus induxisse, sed omnes esse excerptas ex sententiis Sanctorum Patrum, ex veris Summorum Pontificum post Siricium constitutionibus, canonibus conciliorum, Romanis legibus, et disciplinam comprehendere, quæ jam obtinebat? Revera majores causæ, quæ ad Episcoporum accusationes pertinent, jam ante Isidorum servatæ erant iudicio Sedis Apostolicæ, sine cujus consensu definiri non poterant, uti constat in primis ex S. Leone *ep. 6 c. 5 col. 622, ep. 13 col. 678, et ep. 14 col. 682 t. 1 opp. ed. Ballerin.*, atque ex S. Gregorio *ep. 7 et 36 lib. 5 col. 650, et 650, ep. 3, 24 et 63 lib. 8 col. 794, 809, 858 tom. 2 ed. Maurin. Paris. 1705;* et jam ante Zosimus *ep. 1 ad Episc. Gall. apud Constantium col. 938* graviores Episcoporum causas Summi Pontificis iudicio servatas declaraverat, cum scriberet: *Ad cujus (Patroeli Arelatensis, Vicarii Apostolici) notitiam, si quid illic negotiorum emerserit, referri censemus, nisi magnitudo causæ etiam nostrum requirat examen.* Quo etiam spectat ejusdem Zosi-

mi *commonitorium* apud eundem Constantium col. 981, ubi describitur Sardicensis Canon de appellationibus ad Sedem Apostolicam. Vide *Notam 4 ad §. 16 et Notam 4 ad §. 18 tit. 9*, et vide el. Blascum de *Collect. Canon. Isidor. Mercator. cap. 9 pag. 93 et seq.*, ubi tota hæc materia solide, et erudite pertractatur.

(2) Conc. Trident. *sess. 24 cap. 5 de Reform.*

(3) *Cap. 1 de Censib. in 6.*

(4) Conc. Trident. *sess. 24 cap. 3 de Reform.*, Urbanus VIII *Const. Exponi nobis 570 tom. 6 par. 1 pag. 277 Bullar.*

(N. S. Metropolitanarum antiqua jura quod spectat, præcipua erant: 1 Episcoporum suffraganeorum electiones confirmare, eosdemque ordinare; uti ipse Metropolitæ à sua Provinciali Synodo confirmandus erat; Syn. Tolet. IV *Can. 19* alias 18.

2. Controversias inter Suffraganeos subortas auctoritate sua decidere, ab iisque acceptare provocationem; Syn. Emerit. *Can. 8*, et Tolet. XIII *Can. 11.*

3. Episcopos in suo munere adimplendo negligentes, instar patris, et doctoris monere, et corrigere; Syn. Tolet. XI *Can. 2.*

4. Ecclesiasticos Canones, ac Imperiales Sanctiones ad ecclesiasticum regimen pertinentes evulgare, Suffraganeis communicare, et providere, ut observentur; Siricius Papa *Epist. ad Him. Tarrac. in fine.*

5. Ubi sedes aliqua Episcopalis intra suam Provinciam vacaret, ejus curam gerere, negotia dirigere, reditus in tuto ponere, maturamque novi Episcopi electionem procurare; Syn. Tolet. IX *Can. 7*; id quod viciniorem Episcopum quondam spectabat. Syn. Valent. *Can. 2.*

6. In diem, quo Pascha celebrandum esset, inquirere, de eoque Provinciæ Episcopos admonere; Syn. Tolet. IV *Can. 5.*

7. Sacrarum precum ordinem constituere, ac quemcumque aliam à Metropolitanæ Ecclesiæ diversum abrogare; Syn. Gerund. *Can. 1*, et Tolet. XI *Can. 3.*)

42. Omnes Patriarchæ, et Metropolitanæ, præter cetera pontificalia ornamenta, habent pallium, cujus origo à divisione ecclesiasticarum provinciarum videtur repetenda, eo præsertim tempore, quo Sacerdotes à Diaconis, à Sacerdotibus Episcopi, atque inter eos qui principem obtinebant locum, vestibus distingui cœperunt. Neque enim aliud, præter pallium, videtur occurrere ornamentum genus, quo Episcopi inter se discernantur (1). Est autem pallium fascia lanea candida (2), tres circiter digitos lata, in modum circuli contexta, quæ humeros cingit, habetque ab utraque parte lineas in pectus, et humeros impendentes, cum sex sericis, nigrisque crucibus intextis, tribusque aciculis aureis consuitur, et alligatur (3). Sumitur ex altari, ubi conditum est B. Petri corpus; idcirco ex eodem Petri corpore sumptum dicitur, ac per ipsum plenior Patriarcharum, et Metropolitanarum potestas designatur (4). Olim à Sede Apostolica suis Vicariis, ut plurimum, tribuebatur (5); nunc ab ea datur omnibus Patriarchis, et Metropolitanis (6).

(1) In tanta originis pallii obscuritate hæc ceteris probabilior conjectura videtur, quam tradit Carolus Gagliardus *Instit. Jur. Canon. lib. 1 tit. 17 num. 5*. Cardinalis Baronius *ad an. 536 num. 65 pag. 291 tom. 4 edit. Lucæ*, pallium ab Ecclesia inductum putat exemplo Rationalis, et Superhumeralis, cujus mentio est in Exodo *cap. 28 vers. 4*, et quo tantum Summus sacerdos, alius præterea nemo, utebatur. Ita, inquit, in *Christianæ Religionis Sacerdotio genus illud indumenti, quod pallium dicimus, Summi tantum Pontificis cessit usui, ab eo tamen compluribus Episcopis magna ex causa communicatum*. Certe, ut est à Mamachio animadversum *ad Auctor. opusc. Quid est Papa? ep. 3 n. 10 tom. 1 pag. 228* jam usque à primis nominis christiani temporibus Romani Pontifices Metropolitanarum dignitatem indicibus quibusdam firmare, ac roborare consueverunt; atque inter hæc indicia pallium esse, nemo inficiabitur. Præclare S. Gregorius M. *lib. 2 ep. 22 ad Univers. Illyric. Episc. pag. 717 tom. 7 ed. V. enet. 1770*, de Joanne electo cunctis suffragiis Episcopo Justinianæ primæ loquens: *juxta postulationis vestræ desiderium*, inquit, *prædictum Fratrem, et Coepiscopum nostrum in eo, in quo est, Sacerdotis Ordine constitutus, nostri assensus auctoritate, firmamus, ratamque nos ejus consecrationem habere, dirigentes pallium indicamus*. En pallium firmati à Sede Apostolica Archiepiscopatus indicium. Qui pallium Patriarcharum, et Metropolitanarum imperatorum fuisse ornamentum, atque ab Imperatoribus Ecclesiæ concessum putant, ii nituntur fundamentis, quæ eruditorum omnium judicio falsa sunt. Hujus generis est certe rescriptum Valentiniæ III, quod habet Agnellus *lib. Poet. in vit. S. Maxim. p. 34 ed. Mutin. 1708*, idque late demonstrant Baronius *ad an. 452 n. 94 seqq. pag. 446 seq. tom. 7 ed. Lucæ*; Schelestratus. *Antiqu. eccles. dissert. 4 cap. 5 num. 7*; Norisius, *Dissert. hist. de Synod. V. cap. 10.*; Christianus Lupus, *Dissert. 2 de Africanæ Eccles. Rom. appellat. c. 8 pag. 176 et seq. opp. tom. 3 ed. Venet. 1727*; Bacchini in præfat. à laudatum Agnelli *librum pag. 20 n. 12 et seq.*, ac de *Eccles. Hierarch. orig. par. 3 pag. 578 et seq. ed. Mutinæ an. 1705*. Multos in errorem induxit pallii vocabulum, quod erat generale nomen indumenti, quo omnes utebantur, et quo totum corpus tegebatur. Sed quis ex eo conficiat, omnino simile fuisse pallium, quod ornamentum loco conceditur Patriarchis, et Metropolitanis, ut ab Episcopis distinguantur? Hoc quoque pallium initio usque ad talos fuisse productum multi tradiderunt ex eo, quod *lib. 15. Annal. n. 5 tom. 2 pag. 108 ed. Paris. an. 1687* narrat Zonaras, Anastasium, Germani Patriarchæ vestigiis insistentem, ejus omophorion calcasse, ut ita eum morderet, ne properaret; sed, ut recte est à Christiano Lupo in *cit. dissert. de African. Eccles. appell. c. 7 p. 174 t. 8 opp. ed. cit.* animadversum, eo loco Zonaras loquitur de stola, hoc est de manicata veste talari, non autem de pallio, quod tantum intra Ecclesiam gerebatur. At vero Anastasius S. Germani vestem extra Ecclesiam caleavit.

(2) Die S. Agnetis Virginis, qui est dies 21. Januarii, in ejusdem Agnetis templo in via Nomentana, singulis annis duo candidi agni offerri, ac benedici solent, cum in Missa imploratur Agnus Dei, deincepsque Apostolicis Subdiaconis traduntur, atque in aliquo sanctimonialium monasterio nutriuntur, donec suo tempore tondeantur. Ex ea vero lana permixta reliquæ lanæ, cum in filum deducta fuerit, pallia conficiuntur.

(3) Antiquam pallii formam describit Innocentius III *lib. 1 Myst. miss. cap. 63 tom. 1 p. 353. Colon. 1575* his verbis: *Fit enim pallium de candida lana contextum, habens desuper circum humeros constringentem, et duas lineas ab utraque parte dependentes; quatuor autem cruces purpu-*

reas, ante, et retro, à dextris, et à sinistris, sed à sinistris est duplex, et simplex à dextris. Nunc sex cruces sunt, eæque nigri coloris. Vid. Card. Bona *Rer. Liturg. lib. 1 cap. 24 §. 16 tom. 2 pag. 272*, et Sala in *not. 1 pag. 275 Taurin. 1749*.

(4) *Cap. 4 de Elect.*

(5) Temporis injuria perierunt antiquiora monumenta, quorum ope statui certo possit, quo primum tempore Romani Pontifices Metropolitanis Pallium attribueri cœperint. Hoc certum est, Symmachum, qui initio VI. sæculi Pontificatum gessit, illud concessisse Theodoro Laureacensi, uti patet ex ejus *ep. 11* apud Labbæum *tom. 5 conc. col. 440*, cumque illud Pontifex se indulgere dicat *more majorum*, facile intelligitur, pallii à Sede Apostolica obtinendi jam tum fuisse morem plane veterem. Vigilius Auxanio Arelatensi Episcopo *ep. 7* apud eundem Labbæum *tom. 5 col. 1501* pallium dedit, *sicut decessori tuo*, inquit, *Prædecessor noster sanctæ recordationis Symmachus legitur contulisse*. Unde intelligimus, et Cæsario qui fuit decessor Auxanii, pallium à Symmacho fuisse concessum. Eodem VI. sæculo Pelagius I cum Vicarium Apostolicum creasset Sapaudum Episcopum item Arelatensem, literis ad eum datis *an. 557* apud eundem Labbæum *tom. 6 col. 747* pallium etiam ei se attribueri dixit, *ut in tanto loci fastigio constitutus, præclaro quoque habitu decoraretur*. Huc etiam referendus est Rabanus de *Inst. cler. l. 1 c. 23 t. 6 opp. p. 8 ed. Colon. Agrip. 1626* cum ait: *super hæc autem omnia Summi Pontifici propter Apostolicam vicem pallii honor decernitur*. Petrus de Marca *Concord. Sacerd. et Imper. lib. 6 cap. 7 n. 1*, ut suam de Gallicano pallio à Romano distincto sententiam confirmet, statuit, ætate Gregorii M. solum Arelatensem Episcopum illud in Gallia gestasse. Sed ex vita Desiderii Viennensis Archiepiscopi apud Henschenium, et Papebrochium ad diem 25 Maii *tom. 5 Act. SS. pag. 252 Antucrip. an. 1685* manifestum est, eum quoque, cum Archiepiscopus factus est, *ex more Romani misisse pro adipiscendo Sedis Apostolicæ pallio*. Quibus ex verbis intelligimus Desiderium non primum fuisse Viennensem Episcopum, qui à Sede Apostolica pallium postulavit. Ex eodem loco deprehenditur, quam falsa sit sententia Petri de Marca de *Conc. Sacerd. et Imper. lib. 6 cap. 6*, qui ait Romanos Pontifices summam in mittendis palliis ad Episcopos Gallicanos curam adhibuisse, ut jus Metropolitanicum à Vicariatu Sedis Apostolicæ oriri videretur, atque ut iis novum jugum novaque servitus imponeretur. Non enim pallium sua sponte offert Gregorius, ut jugum aliquod imponat, sed ipse Desiderius à Gregorio postulat *de more*, quod indicat antiquam consuetudinem; cujus mentio est etiam apud ipsum Gregorium *lib. 4 ep. 1 col. 682*, et clarius *ep. 11 lib. 9 col. 957 tom. 2 ed. Maurin. Paris. 1705*. Revera tantum abest, quod rectissime est à Gravesonio *Histor. Eccl. sec. 9. colloq. 6 tom. 5 pag. 202 ed. Venet. observatum, ut Summi Pontifices curam in mittendis ad Gallicanos Præsules palliis adhibuerint, ut potius ferventibus Regum precibus, et ardentibus Episcoporum votis inducerentur ad usum pallii Episcopis concedendum. Quod si Romani Pontifices per usum pallii novam servitutem Episcopis imponere intendissent, omni procul dubio nec Reges in gratiam Metropolitanorum suorum unquam istud pallium à Romanis Pontificibus postulassent, nec Metropolitanani novam, et insolitam hæc servitutem sibi imponi passi fuissent, nedum ambiissent*. Par est sententia eorum, qui olim sine Imperatoris auctoritate pallium à Romano Pontifice concedi potuisse negant, ex eoque numero est etiam Dominicus Cavallarius *Instit. Jur. Canon. par. 1 c. 9 §. 2*. Nam hæc sententia nititur rescripto Valentiniæ III, et nititur errore, quod ecclesiasticum pallium in-

peratorium ornamentum fuerit. Vid. Christianum Lupum *cit. dissert. de Afric. Eccl. Roman. appellat. cap. 8 pag. 176*, Bianchium *della Potestà e della Polizia della Chiesa lib. 3 c. 2 §. 2, 3, 4 tom. 5 par. 1 p. 178 et seq.*, Bonam *Rer. liturg. lib. 1 cap. 24 §. 16*, et Salam *in not. pag. 272 et seq. tom. 2 ed. Taurin. 1749*.

Haud despicienda videtur observatio, quam in suo *Juris Canonici Dictionario* emittit can. hon. André, art. *Pallio* §. 1, quamque ex alibi citata Matrit. versione transcribimus; videlicet:

«Parece por muchas cartas de los papas, que no concedian esta señal de distincion sino con permiso de los emperadores. Tenemos un ejemplo notable de esta deferencia de los pontifices romanos con los emperadores, en lo que escribió el Papa Vigilio; pues contestando éste a Auxanio, arzobispo de Arlés, que le habia pedido el *pallio*, le dijo que no podia dispensarle esta gracia sin saber antes si lo creia conveniente el emperador. La misma precaucion tomó este papa cuando trató de enviar el *pallio* á Aureliano, sucesor de Auxanio, y el Papa San Gregorio hizo lo mismo para conceder esta gracia á Syagrio, obispo de Autun, como vemos en su carta á Juan, diácono apocrisario suyo en Constantinopla, á quien encarga pidiese el permiso á Mauricio que reinaba entonces. (Labbe tom. 5. *Concil. c. 549*.)

«Observa sobre esto Tomasino, que siendo el Papa súbdito del emperador de Constantinopla, no queria dispensar gracias estraordinarias, ni unirse por nuevos vínculos á estados estrangeros sin advertirselo; que á pesar de la conveniencia ó necesidad que hubiese en obtener el consentimiento del emperador y del rey, siempre era por la autoridad Apostólica por la que el Papa concedia el *pallio*: *Beati Petri sancta auctoritate concedimus*. San Gregorio envió tambien el *pallio* á Vijilio, obispo de Arlés, pero sin consultar al emperador, como confiesa el mismo Marea: lo que prueba que en las circunstancias ordinarias los papas no recurrían al príncipe para conceder el *pallio*.*

(6) Græcis Episcopis commune pallium est, quod quemadmodum evenerit, narrat Luitprandus in *Legatione 11. Constantinopolitana ad Nicephorum Phocam nomine Olhonis* apud Muratorium *Script. Rer. Ital. to. 2 pag. 488* ubi inquit: *Romanus Imperator filium suum Theophylactum eunuchum Patriarcham constituit: cunque cum Alberici cupiditas non lateret, missis ei muneribus satis magnis, effecit, ut ex Papæ nomine Theophylacto Patriarchæ litteræ mitterentur; qua auctoritate cum ipse tum successores ejus absque Papatum permissu palliis uterentur, ex eo turpi commercio vituperandus mos inolevit, ut non solum Patriarch. sed etiam Episc. totius Græciæ palliis utantur. Quod quam absurdum sit, censure opus non est.* Consule eundem Luitprandum, qui hoc Alberici facinus narrat, de *Reb. Europ. lib. 5 cap. 12* apud Duchesium *t. 3 Hist. Franc. p. 598*. Ceterum VIII. dumtaxat exeunte sæculo obtinere cœpit consuetudo, ut omnibus indiscriminatim Archiepiscopis pallium concederetur, ut colligi potest ex *tom. 2 oper. posthum. Mabillonii*, ubi occurrit dissertatio Theoderici Ruinart *de Pallio Archiepiscopali cap. 41 pag. 457*. Multa autem, præter auctores, quos modo indicavimus, de pallio scripserunt Petrus de Marca *Concord. sacerdot. et imper. lib. 6 c. 6 et 7*, Nicolaus de Bralio *diss. de Pallio*, Patres Maurini in *S. Gregor. M. lib. 5 ep. 28 col. 518 tom. 2 ed. Paris. 1705*, locisque aliis earundem epistolarum, Dominicus Georgeus de *Liturg. Rom. Pontif. t. 1 p. 210 et seq.*, aliique complures. Ac videnda in primis est Constitutio *Rerum ecclesiasticarum* 60 Benedicti XIV. *t. 2 ejus Bullar. p. 294 laud. ed.* ubi multa habentur de pallio, quæ ad recentiorum pertinent disciplinam.

43. Solus Romanus Pontifex, cujus potestas nullam habet definitam regionem, cujus terminis septa teneatur, pallio ubique utitur, et semper; ceteri non nisi intra fines suæ jurisdictionis, et statis, certisque diebus, cum pontificalia conficiunt; scilicet die Natali Christi Servatoris, die S. Stephani, S. Joannis, Circumcisionis, Epiphaniæ, Palmarum, feria V. in Cæna Domini, in Sabbato sancto, in Paschate, et feria secunda, ac tertia post Pascha, Dominica in albis, in Ascensione Domini, in Dominica Pentecostes, in festo Corporis Christi, in nativitate S. Joannis Baptistæ, in festis omnium Apostolorum, ac quatuor diebus festis B. Mariæ Virginis, nimirum Purificationis, Annuntiationis, Assumptionis, et Nativitatis, in commemoratione omnium Sactorum, in dedicatione Ecclesiarum, in præcipuis festis diebus Ecclesiæ Archiepiscopalis, in ordinatione clericorum, in consecratione Episcoporum, et Virginum, et in die anniversaria, quam Archiepiscopus celebrat, suæ consecrationis, dieque item anniversaria dedicationis Ecclesiæ (1).

(1) *Cap. 4 et 6 de Auctor. et usu pallii*, ibiqu. Gloss. et Pontificale Romanum *par. 1 tit. de Pallio*.

(N. S. Quamvis possent olim Archiepiscopi Pallio intra Provinciam ornati incedere: *Cap. 1 de Auct. et usu pallii*; jure tamen novo peculiare jus est Compostellani: *Cap. 5 ejusdem*, nisi hoc ei de novo interdictum videatur à Trident. *Sess. 6 Ref. cap. 5*, ut putarunt nonnulli.)

44. Pallio ita est adjunctum munus Archiepiscopale, ut eonondum accepto ne Archiepiscopi quidem nomen quis mereatur (1), neque synodum provincialem indicere possit, neque chrisma conficere, neque Episcopos consecrare, neque alia obire munera sive Metropolitana, sive Episcopalia (2). Petendum est intra tres menses ab exacta consecratione, et quidem enixis precibus, sive, ut in more est, *instantanter, instantius, instantissime* (3), à Summo Pontifice in Consistorio Cardinalium; petit per se ipsum, si in Urbe sit, Archiepiscopus, si absit, per Procuratorem. Antequam detur, exigitur juramentum fidei, et obedientiæ erga Summum Pontificem (4): præsentem in Urbe datur à primo Diacono Cardinali, absentem ab aliquo Archiepiscopo, cui Summus Pontifex rem commisit.

(1) *Cap. 3 de Auct. et usu pallii*.

(2) *Cap. 28 §. Super eo de Elect.*

(3) *Can. 1 et 2 dist. 100*. Vide Nicolaum de Bralio *cit. dissert. de Pallio cap. 12*.

(4) Formulam juramenti, quod absentis Archiepiscopi Procurator præstare debet, habes in cit. *Constit. Rerum ecclesiasticarum* Benedicti XIV.

(N. S. Pro Hispaniarum Regnis, ad ornandos Pallio Indiarum Archiepiscopos delegatur hodie facultas alicui ex Dignitatibus ejusd. Ecclesiæ. Vide *sis Vilar de Regim. Eccl. Part. 1 Q. art. 3.*)

45. Ita autem pallium adhæret personæ Archiepiscopi, ut neque alteri commodari possit, et secundum, ac tertium petendum sit, si quis iterum, ac tertio Ecclesiam mutet (1). Denique ubi Archiepiscopus sepelitur, cum eo simul pallium, vel pallia, si plura accepit, humanda sunt (2). Singularem privilegio Cardinalis Episcopus Ostiensis, cum Romanum Pontificem consecrat, pallio utitur (3), et beneficio etiam Sedis Apostolicæ quibusdam Episcopis pallii usus concessus est (4).

(1) *Cap. 4 de Postulat. Prælat.*, ibique Glossa in fin.

(N. S. Atque hæc de re hujus Pallii petitio magis ac magis in necessitatem abiit: licet quandoque etiam non petentibus concessum sit, uti Leandro Hispanensi Gregorius Mag. *Epist. 121 Lib. 4 indict. 2.*)

(2) *Cap. 2 de Auct. et us. pal.*

(3) Vid. Card. Petra tom. 5 ad *Const. 5 Pii 2. sect. unic.*, et Catalaam in *Comment. ad Pontif. Roman. par. 1 tit. 14 § 3 num. 5 pag. 259.*

(4) Ita Aretino Episcopo pallium dedit Clemens XII. *Const. Insignes 14 tom. 13 pag. 405 Bullar.* et ita quibusdam aliis Episcopis ab aliis Summis Pontificibus similiter pallii ipsius usus concessus est.

SECTIO IV.

DE COADJUTORIBUS.

46. COADJUTORUM OFFICIUM, ET ORIGO.—47 ET 48. EORUM SPECIES; ET QUI EOS CONSTITUAT?

46.

De Episcopis nunc pro eorum jurisdictione rediret oratio; sed quoniam uno loco comprehendimus universam eorum potestatem tum ordinis, tum jurisdictionis, pergimus ad reliquos Magistratus, atque ad Ministros, quorum est Episcopis in dioceseos regimine opitulari. Sit initium à Coadjutoribus. Senio, aut mala valetudine confectos Episcopos, aliosque Ecclesiæ ministros de gradu dimovere, injustum, atque inhumanum visum est. Ergo ab antiquis temporibus instituti sunt Coadjutores, qui impedito Antistiti subsidium compararent, ejusque vicem sustinerent. Primum Coadjutorum Episcoporum exemplum præbere videtur Ec-

clesia Hierosolymitana, ubi Coadjutor datus fuit Alexander Narciso Hierosolymitano Episcopo, qui annos natus erat centum, et viginti (1). Sed illustre præ ceteris est exemplum Augustini, qui Valerio Episcopo Hipponensi malæ valetudinis, senique causa coadjutor accessit (2).

(1) Primum hoc alicujus coadjutoris exemplum esse judicat Henricus Valesius in *Euseb. lib. 6 cap. 11 pag. 268 edit. Cantabrigiæ an. 1720.* Sed multa deinceps exempla coadjutorum occurrunt. Theotecnus Episcopus Cæsariensis sibi Anatolium coadjutorem adscivit, ac successorem designavit, et ambo communi studio Ecclesiæ præfuerunt, uti testatur Eusebius *Hist. lib. 7 cap. 32 pag. 370 ed. Valesii Cantabr. 1720.* Maximum simul cum Macario Episcopum Hierosolymitanum fuisse, scribit Sozomenus *Hist. lib. 2 cap. 20 pag. 70 cit. ed. Valesii*; et Orionem Episcopum Palæbiscensem sibi coadjutorem, et successorem Siderium elegisse, tradit Synesius *ep. 67 pag. 209 ed. Petav. Paris. 1635.* Theodoretus *lib. 5 cap. 4 pag. 197 cit. ed. Valesii* memorat Joannem Episcopum Apameæ, qui coadjutorem habuit Stephanum, et Ambrosius, sive potius auctor epistolæ *de Causa Bonosi tom. 3 opp. S. Ambrosii col. 1093 ed. Maurin. Venet. 1751,* Senecionem, qui Basso Episcopo coadjutor fuit.

(2) Possidius in *Vit. Augustin cap. 8 col. 262 tom. 10 opp. S. Augustin. ed. Venet. an. 1753.* Et Augustinus quidem, vivo adhuc Valerio, Episcopus ordinatus est, quamobrem ei scrupulus animo insedit, ut ipse ait *ep. c. 13 col. 21 790 tom. 2 ed. cit.: adhuc in corpore posito beatæ memoriæ Patre, et Episcopo meo sine Valerio Episcopo ordinatus sum, et sedi cum illo, quod Concilio Nicæno prohibitum fuisse nesciebam, nec ipse sciebat.* Hinc Eraclium collegam elegit, at Episcopum non ordinavit: *Quod reprehensum est, inquit, loc. cit. in me, nolo reprehendi in filio meo. Erit Præbyter, uti est, quando Deus voluerit, futurus Episcopus.* Spectat Augustinus ad Nicænum canonem 8, quo cautum erat, ne duo in una urbe essent Episcopi; verum hic canon non obtinebat, cum justa erat causa, propter quam duo in una civitate Episcopi constituerentur, uti ostendunt exempla, quæ paulo ante indicavimus.

Duos non semel in Hispania Episcopos uni Sedi præsedisse, occasione maxime et Arianorum et Priscilianistarum ad fidem conversorum, ex historia demonstratum est. V, Florez *España Sagrada t. 6, pag. 150, n. 22; G. Cardillum de Tolet. Concil., cap. 42.* Extra hos vero casus numquam talis Prælatorum dualitas apud nos permessa, ut ex Hilarii ad Ascan. Tarrac. epistola liquido constat. (Aguirre, *Conc. Coll. t. 2.*)

(N. S. Perpetuum Episcopo Coadjutorem dare antiquitus Synodi Provincialis, plebe etiam consentiente, jus erat, eodem prorsus modo, quo Episcopi eligebantur; at jure novo cujuscumque generis Coadjutores non nisi à R. Pontifice dantur Episcopis; dumtaxat in Ecclesiis nimis ab Urbe dissitis, auctoritate Apostolica, vel ipse Episcopus cum adsensu Capituli unum, vel plures sibi Coadjutores adsciscit, vel Episcopo impote, duæ partes Capituli Coadjutorem constituent. Demum ubi Episcopus Coadjutorem, quo ipsi omnino opus est, accipere nolit, Apostolicis Rescriptis est Ecclesiæ providendum.

Hispaniarum Ecclesia ab Episcopatuum successione prorsus abhorruit. Exemplo sit Epistola Patrum Tarræconens. ad Hilarum P. eo fine directa, ut